

Om jag visset del 23

Effekten av attacken var fantastisk. Alla färger var samlade och jag visste att jag skulle vara tvungen att flyga ut så fort som jag kunde. Min attack gjorde någonting. Den samlade ihop sig igen efter att den hade sprängts. Jag drogs till den. Jag ville inte dras till konstiga, ljusa saker. Jätten levde fortfarande. Det verkade inte som att den hade känt av någonting. Jag lät mig glida till den lilla ljus prick som fanns kvar av attacken.

- Jenniefer! Hörde jag en ekade, len röst ropa på mig.

Jag vände mig om och såg att mamma stod där.

- Mamma! Skrek jag.

- Kom ihåg nu, började hon. Detta som jag berättar till dig är all information som du behöver.

- Jag lyssnar bara som jag får prata med dig sen! Protesterade jag.

- Ja.

- Okej.

- Arian på kometen är alldeles för stor för att det ska bo någon i Norge, Finland, Sverige, Danmark och några bra mil in till Ryssland. Ni måste ta er till Spanien för att kunna rädda resten av världen. Alla de människor som har bott i alla dess länder som är dömda för kometens ankomst har vetat detta i några år att den ska slå ner. Du och Exander är de som måste rädda resten av mänskligheten.

- Men...

- Sch... Befolkningen har åkt ut till rymden för människorna skulle aldrig kunna överleva den miljön som nu.

- Men hur ska två stycken, en halvvampyr och en varulv, kunna rädda världen?

- Du som har precis upptäckt en av många förmågor som du har, så är du den utvalde. Det är ödet som valde det till dig. Tack vare Kimz så är du här och nu. Tack vare De har du träffat varulven. Tack vare mig och din pappa så lever du.

- Jag har fått in det i skallen nu, men vad precis ska jag göra?

- Du måste till Spanien så fort som möjligt. De kommer att sända fler moster. Ni ska leta upp en trollkarl som bor vid kusten. Han heter Manuel Santana. Ni måste leta upp honom. Han är väldigt gammal och förstår inte ungdomarnas språk, så ni måste prata lite mer förståligt än vad ni gör idag.

Jag tittade mig om, av att jag kände att någon stirrade på mig. Men i själva verket var den ända ingången, och utgången var på väg att stängas igen. Jag kastade mig ut. Jag såg mamma stå och bara kolla på mig med känslolösa ögon.

- Jag är ledsen, ropade jag innan attacken stängdes igen.

Jag tittade på Chuung Ho och lät den ligga i mina händer. Jag visste inte vad jag skulle göra med den, men det var någonting viktigt som jag skulle göra. Jag tittade upp och såg att någonting, jag såg jag inte vad, stirra på mig med sina gula ögon.

- Är det du sssssom är Den Utvalde? Väste varelsen.

- Varför skulle jag veta det? Frågade jag tillbaka.

- Efter ssssom du har varit inne i Cccchhhung Ho! Väste den högt. Ssså borde du veta deet.

- Jag har inte varit i den, och jag kommer inte att vara inne i den! Sa jag högt och bestämt.

- Du har vissssssst det! Väste den högt.

Jag såg konturer av ett par vingar och varelsens gula stora ögon blev bara större och större och kom bara närmare och närmare.

- Geeee mig den där lyssssssssande bollen! Väste den i mitt öra.

Jag tittade på den.

- Aldrig! Sköt jag och började att flyga upp ur jättens hals.

- Geeeeee miiiiig deeeeen baaaara! Sköt varelsen ännu högre.

- Aldrig! Skrek jag.

Jag kände hur den lyckades få tag i min fot och drog ner mig mot magsyran, som nu bubblade och fräste. Jag hade inte märkt att den var verkligen frätande. Den kastade ner mig mot den. Jag hann inte göra så mycket mer än att skrika, krypa ihop till en boll runt Chuung Ho.

Jag kände någonting varmt och slemmig mot min hud. Jag öppnade ögonen och såg bara mörker. Mörker som omslöt mig med sin svarta slöja. Jag kände efter Chuung Ho, men kunde inte hitta den någonstans. Jag kände någonting, det slemmiga och varma skulle jag tro, börja fräta. Jag letade desperat efter Chuung Ho. Jag kunde inte se, inte röra mig snabbt. Ingenting. Mina vingar hade klubbats fast vid varandra. Mina lungor skulle snart sprängas. Jag letade desperat men jag hittade ingenting.

- Du hör inte hemma här, viskade någon i mitt öra. Du måste besegra jättarna en gång för alla, annars kommer resten av alla dö. Inte hemma.... Besegra... Dö...

Viskandet domnade bort. Jag öppnade ögonen och såg någonting litet ljus långt borta, jag försökte att röra mig denna gång. Men varje gång jag rörde fräste det som till mot min hud. Jag kom närmare och närmare. Jag såg att det var Chuung Ho, men gula ögon. Varelsen hade fått tag i Chuung Ho. Jag slet loss Chuung Ho ur varslens grepp. Jag rörde mig uppåt, men ingenting hände. Jag tittade nedåt och såg varelsen titta på mig.

Helvete, tänkte jag. Jag vet inte vad det är för satansdjur, och vill helst inte veta det...

Jag stannade upp. Jag kom på att Canon hade haft gula ögon och starka händer. Canon! Han hade vingar och han var en av jättarna. Han hade vingar, klor, gula ögon, ville åt Chuung Ho, min starkaste attack. Han ville ha den för att göra det motsatta som vi försökte att göra mot dem.

Döda oss.

Nu visste jag varför de försökte att kriga mot oss. För att vi försöker att döda dem. Jag hade aldrig fått veta vem som började me... Jättarna hade slagits mot vi, människorna, som hade försökt att ta deras plats i himlen. Vi människor hade inte tänkt på det men, vi var nästan beroende av makt. Jag visste inte hur jag hade kunnat vara så idiotisk!

Jag lär Canon leda mig vart han ville.

Jag tittade nedåt och såg ett litet ljus. Jag såg ingen Canon någonstans. Sedan kände jag suget. Jag kände suget mot det lilla hålet, samtidigt blev ljuset starkare och starkare.

Jag skyddade mitt ansikte med armarna för att jag inte skulle bli blind.

Jag tappade andan. Jag landade med en hård duns. Jag kisade mot det starka ljuset. När mina ögon hade vant sig vid det starka ljuset såg jag Chuung Ho sväva i luften.

Jag såg hur Canon stå med korslagda armar över bröstet med ryggen mot mig.

Jag reste mig klumpig upp. När jag stod på benen, vinglade gick jag mot Chuung Ho som svävade stod stilla mitt i det ljusa. Jag såg hur Canon vände sig om och tittade mörkdande på mig med sina lysande gula ögon.

Jag stannade upp och höll andan. Jag stannade mitt i ett steg, och stirrade tillbaka med, förhoppningsvis lika

mördande blick.

Jag såg mörker. Kände en hårt smäll i magen. Jag tappade andan, igen. Jag kan inte skrika, inte se.

Jag höll för magen och försökte att titta. Jag såg suddigt att två stycken vingar flög flaxade.

- Nej! Skrek jag, fast att jag fortfarande inte hade fått tillbaka andan.

- Du måste inte ha Chuung Ho, sa Canon med en hotfull stämma.

Jag kände hur tårarna rann ner för mina kinder.

- Vad hände med den gamla Canon som jag träffade för första gången? Snyftade jag. Och vad hände med Chuung Ho som gjorde att jag träffade mamma för en sista gång? Varför?!

Oroa dig inte, sa en pipig röst till mig i huvudet. Det är så här ödet vill att det ska vara. Du måste bara flyga efter oss, så får du se vad som händer.

Jag reste mig upp och började att flyga efter Canon och Chuung Ho som Chuung Ho ville. Jag flög fortare för att hinna ikapp dem. När jag hade hunnit ikapp dem jag har helt slut i vingarna, men jag var i det svarta, slemmiga, frätande igen. Jag såg ett ljus, ljuset var lång borta men tillräcklig nära för att jag skulle kunna se det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mirrbo med Poeter.se id #28864 innehar upphovsrätten